

LINDSEY KELKOVÁ

Zbožňuji navždycky

Zimní Manhattan – a někdo tu něco tají.

Zbožňuju navždycky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bbart.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Lindsey Kelková

Zbožňuju navždycky – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zbožňuji
navždycky

Zbožňuji navždycky

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 Lindsey Kelk

All rights reserved.

Z anglického originálu *I Heart Forever*

(First published by HarperCollinsPublishers), London, 2017

přeložila © 2018 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Milena Kudělová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5036-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-759-5135-9 (ePDF)

ISBN 978-80-759-5133-5 (ePUB)

ISBN 978-80-759-5134-2 (Mobi)

Věnováno všem,
kdo tohle putování sledují od začátku...

Zbožňuju vás.

PROLOG

„Angelo?“

Vzhlédla jsem od záplavy nedokončených stránek časopisu a uviděla ve dveřích postávat svou asistentku Cici.

„Cici?“

„Říkala jsi, ať ti dám vědět, až bude sedm,“ vysvětlila a přehodila si přes rameno dlouhé ledově blond vlasy. „Protože neumíš používat hodiny jako normální lidi.“

„Už je sedm?“ zasténala jsem a shrnula všechny stránky před monitorem počítače na neúhlednou hromádku. Přejela jsem si horkou rukou po čele a pak prohrábla vlasy. Špinavě blond háro, strašně rozčuchané a ve stadiu, kdy už suchý šampon nezmůže vůbec nic.

„Vidíš, jak je ta velká ručička na dvanáctce a malá na sedmičce?“ odpověděla Cici pomalu a ukázala na velikánské hodiny na zdi mé kanceláře. „To znamená, že je sedm. Devadesát minut po konci mé placené pracovní doby, pokud si těchhle věcí někdo všímá. Těm z personálního oddělení je to evidentně šumák, šli dávno domů.“

„Sakra,“ zareptala jsem. „Přijdu pozdě.“

Vypnula jsem počítač a popadla kabelu od Marca Jacobse z nového věšáku na kabáty, který jsem si do kanceláře koupila. Už jen rozkládací pohovku a kytku v květináči, a pak ani nemusím chodit domů. Zastavila jsem se a chvílku přemítala, jestli by se do rohu vešla postel. Možná kdybych posunula věšák...

Cici pokrčila rameny, obličej dokonale hladký. Netušila jsem, jestli je ta bezvýrazná vizáž dílem senzačního botoxu, nebo jestli je jí všechno putna. V skrytu duše jsem doufala, že platí první možnost, jenže hlava mě ujišťovala, že spíš ta druhá.

„Tak už jdi domů,“ řekla jsem jí a narvala se do saka v kašmírovém svetříku,

který se mi v podpaží shrnul a vytvořil nepříjemné boule. „Díky, žes zůstala, fakt si toho cením.“

„Nojono.“ Cici nejspíš znala slovo „vděk“ jen jako hashtag. „Odcházím, mám rande.“

„Já taky,“ zabrbkala jsem. Vrhla jsem rychlý pohled do zrcadla nad kartotéční skříňkou a zašklebila se na rozmazané oční linky a smutně nažloutlou pleť. Byla jsem dnes vůbec venku? „Tu rezervaci určitě prošvihneme.“

„Ale – jsi přece vdaná?“ Tvářila se zmateně.

„Vdané ženy můžou taky chodit na rande,“ odtušila jsem, a zatímco Cici v rohu dělala, že je jí na zvracení, olízla jsem si prsteník a otírala váčky pod očima. „Není to zakázané.“

Podívala se na mě, totálně pohoršená. „Víš o tom Alex?“

„Mám rande s *Alexem*,“ vzdychla jsem a nechala obličej být. Vyspravím ho v podzemce. „Zítra odjíždí.“

„Aha.“ Zamračila se, zjevně zklamaná, že se žádné velké drama nekoná. „Tak jo.“

„Ahoj ráno,“ řekla jsem a vylétla ze dveří tak rychle, jak mi to vysoké štekle dovolily. Což moc rychle nebylo, mám-li být naprosto upřímná.

„Promiň,“ vykřikla jsem a rozrazila dveře, až v predsíni s třísknutím narazily do zdi. „Jeden článek neprošel, musela jsem sepsat náhradní a ztratila jsem ponětí o čase. Jenom se převlíknou a můžeme jít...“

„Co takhle zůstat doma?“

Všude zhasnuto a v obýváku blikotala záře asi tak stovky plamínek. Musel použít celý pytlík čajových svíček z Ikey. V duchu jsem si poznamenala: říct Jenny, že jo, jeden člověk *dokáže* v průběhu svého života sportěbovat všechny. Závěsy byly zatažené, hudba tiše hrála a uprostřed pokoje si hověl můj manžel Alex, na sobě obnošené džíny, vybledlé triko s obrázkem kapely Cramps a bosý. Nevypadal jako chlápek vyparáděný na večeri ve vyhlášené restauraci Chef's Table at Brooklyn Fare.

„Ale tohle je tvůj poslední večer,“ namítla jsem, hodila sako a tašku na podlahu a opatrně se k němu vydala přes pokoj. Nesmím chytnout, jen nezačít hořet, hlavně se nevznítit... „Na tu rezervaci jsme čekali celé měsíce.“

„Pravda.“ Alex mě vzal do náruče a odhrnul mi rozčuchané vlasy z ob-

ličej. „Tak nejspíš můžu nahodit kvádru, naklusat do podzemky a vysolit čtyři sta babek za nóbl večeři – a vrátit se domů stejně hladový –, nebo zůstat s tebou tady doma?“

Přitiskl mi čelo na čelo a usmál se. Taky jsem se usmála. Ještě pořád to se mnou umí – podlamující se kolena, motýlci v břiše.

„Není tak těžké si vybrat, kotě.“

„Ale co budeme jíst?“ zašeptala jsem. V žaludku mi škrundalo, motýlkům hrozilo, že budou snědeni. „Nic tady nemáme.“

„Všechno je zařízeno,“ ujistil mě a naznačil, ať se rozhlédnu. „Mám talent na spoustu věcí.“

Vzal mě za ruku a odvedl mě k našemu malému jídelnímu stolku. Byl prostřený tak pečlivě, že jsem něco takového ani nepovažovala za možné: bílý plátěný ubrus, řádné ubrousky, rudá růže ve skleněné vázičce, kterou Alex skoro určitě půjčil od sousedek nahoře, a ten nejvytříbenější detail: dvě vychlazené láhve luxusního ležáku z Brooklynského pivovaru, už otevřené, se sundanými zátkami. Vtom se rozdrnčel zvonek a já okamžitě vystartovala ke dveřím. Starý zvyk, kterého se ne a ne zbavit – není to pošťák? Nese něco zajímavého?

„Jdu tam.“ Alex mrštně proběhl mezi svíčkami a otevřel přední vchod.

Stála jsem u stolu, poslouchala útržky tlumeného rozhovoru, rozepínala malé přezky na botách a vštěpovala si to všechno do paměti. Deset týdnů. Alex bude pryč deset týdnů. Až do listopadu žádné polibky ani romantické večere ve dvou. Nebyla jsem našťvaná ani smutná, nic takového, ten výlet jsem svému milovanému muži opravdu přála. Ani jsem si nevzpomínala, kdy naposledy všechno plynulo tak hladce. Všichni mí přátelé jsou šťastní, rodiče jeli na výletní plavbu někam, kde mobily nechytají signál, v práci se mi daří a s Alexem nám to báječně klapě. Sice mě na pár měsíců opustí a bude cestovat po jihovýchodní Asii, ale co má být? Která manželská dvojice něčím takovým neprošla? Normálka, tyhle věci jsou úplně běžné. Kdepak, nevidím v tom žádný problém.

„Podává se večeře.“ Otevřel nohou dveře a pak je za sebou kopnutím zavřel, v náruči dvě velikánské ploché krabice, z nichž se z večerního chladu ještě kouřilo. „Sedej na židli.“

„Pizza!“ Radostně jsem zatleskala a kručení v mém břiše pohltilo

všechny obavy, jak moc se mi po něm bude stýskat. Namouduši, nejlepší manžel všech dob!

„Pro mě s vepřovým a ananasem,“ potvrdil a přemístil růži ze stolu na kuchyňskou linku, aby ji ochránil před obřími krabicemi s pizzou. „A jedna fujtajblová s tuňákem a kukuřicí, speciálně vyrobená pro mou paní.“

„Přiměl jsi je vyrobit mi tuňákovou pizzu?“ vyjekla jsem, zvedla víko a vdechla vůni. „Alexi!“

Vážně, tohle byl fantastický projev lásky. V New York City je zhruba čtrnáct tisíc pizzerek a ani jedna z nich nemá v nabídce tuňákovou pizzu. Dokonce i tam, kde prodávají i sendviče s tuňákem, zarputile odmítají dát na jednoduchou pizzu se sýrem a rajčaty rybu z konzervy. Žiju v téhle zemi šest let a pořád nechápu, proč je zrovna tohle nejhorší přečin, jakého se může člověk dopustit. Koupit v supermarketu pušku? Jo, klidně. Vyklopit na pizzu margheritu plechovku tuňáka? Ani náhodou!

„Pořád nechápu, proč se v Americe nedělá,“ řekla jsem. Kdo potřebuje místo u stolu ve vyhlášené restauraci, když před sebou máte celou tuňákovou pizzu?

„Třeba proto, že je hnusná?“ navrhl Alex a usadil se ke své obrovské pizze. „A ty by ses měla stydět?“

Zavrtěla jsem hlavou, sloupila ze dna krabice velký a trochu mazlavý klínek, stiskla palcem a ukazovákem okraj těsta a přeložila dílek na polovinu. Alex souhlasně přihlížel. Už ze mě udělal Newyorčanku. Jen co mě donutil vzdát se tuňáka.

„Zaprvé ji mají v Itálii, odkud pizza pochází,“ řekla jsem s pusou plnou sýrové dobroty. „A zadruhé obhajuješ jídelní zvyky země, kde se sýr prodává v plechovkách, a dokonce ve spreji. Nemůžeš říct, že stříkácí sýr je v pohodě, a pak ženušce odepřít tuňákovou pizzu.“

„Easy Cheese je v Americe základní lidské právo,“ odpověděl a otřel mi palcem šmouhu rajčatové omáčky u koutku úst. „Chápu, nemůžeš tomu rozumět. Vyrůstala jsi na ropuchách v díře a flekatém Dickovi, to je prakticky týrání dětí.“ Samozřejmě mluvil o anglických specialitách, párcích zapečených v těstíčku a pudinku se sušeným ovocem.

„Mmm, trocha flekatého Dicka by se jako dezert hodila,“ řekla jsem a žvýkala pizzu. „Máme šlehačku?“

„Jsi nechutná – a miluju tě,“ prohlásil Alex. Díval se přes stůl, jak jím, a široký úsměv v jeho obličejí vystřídal nostalgický výraz. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře, a otřela si hřbetem ruky pusou.

„Myslíš, že mají v Kambodži Easy Cheese?“ zeptala jsem se.

„Doufám, že ne,“ řekl. „Právě proto jedu pryč. Abych byl na čas daleko od Easy Cheese, vyzkoušel něco nového.“

„Já myslela, že máš Easy Cheese rád,“ podivila jsem se, sundala ze své pizzy zrníčko kukuřice, šoupla je do pusy a uhnula před jeho pohledem. „Myslela jsem, že Easy Cheese je nejlepší, co může být.“

„Jo, Easy Cheese fakt miluju.“ Alex zvedl svou židli a odnesl ji kolem stolu, až jsme se ocitli bok po boku. „Víc než co jiného, jenže moje mysl potřebuje oddech, i když ne od sýru ve spreji. Ve snovém světě bych si vzal Easy Cheese s sebou, víš?“

MLčky jsem dožvýkala a polkla.

„Čistě pro ujasnění, použila jsem Easy Cheese jako metaforu pro náš vztah,“ upřesnila jsem a otřela prsty o ubrousek.

„Vážně?“ Alexovo odžínované stehno se přitisklo k mému. „Já mluvil opravdicky o Easy Cheese.“

Podívala jsem se na manželův milý usměvavý obličej a zelené rozzářené oči a ze všech sil se snažila vypadat šťastně. Plánoval tuhle cestu už skoro rok a věděla jsem, že dělá, co může, aby přede mnou až moc nejásal. Nějaký čas jsme zvažovali, že bychom jeli společně, jenže to prostě nejde. Zaprvé mám to, co by moje máma označila za „pořádnou práci“, a nemůžu se jen tak na pár měsíců zdejchnout a očekávat, že na mě tahle pořádná práce bude čekat, až se vrátím. Alex má času dost a vyhovuje mu trávit celé týdny jako batůžkář. Je muzikant, živí se tím, hraje v kapele, která má smlouvu s labelem, jezdí na turné, prodává desky a to všechno. Nebo spíš kluci jezdívali na turné a prodávali nahrávky. Teď už Stills pár let žádné velké koncerty neměli a prodej nahrávek alarmující rychlostí klesá. Zatracený Spotify. Věděla jsem, že Alex tuhle cestu potřebuje, a nehodlala jsem zničit náš poslední společný večer tím, že si budu hrát na chudinku.

„Ještě pořád máš čas si to rozmyslet,“ řekl Alex a napil se piva. „Zítra touhle dobou můžeme být na říční pláži v Laosu. Za týden bychom si prohlíželi chrámy v Myanmaru a příští měsíc tančili v Thajsku na party při úplňku.“

„Víš, že kdybych mohla, jedu s tebou,“ zašeptala jsem a civěla na jeho dokonalé rysy. Plné rty, vystouplé lícní kosti, lesklé černé vlasy, které v posledních osmačtyřiceti hodinách zjevně viděly šampon. „Strašně moc bych ráda, ale kdybych teď požádala o dva měsíce volna, vyjde to v podstatě nastejno jako dát výpověď.“

Byla to naprostá, nehorázná lež. Mít dva měsíce Alexe Reida jen pro sebe? Ano, prosím. Vydržet celé týdny ve špinavých hadrech jen s tím, co mám v batohu, bez telky a dodávky jídla online? To si neumím představit. Něčemu drsnáckému jsem se nejvíc přiblížila při krátkém víkendu na festivalu v Readingu, když mi bylo sedmnáct, a už tehdy to skončilo tím, že pro mě přijel táta poté, co jsem v sobotu odpoledne vyměkla a zkusila zajít na záchody. Od té doby jsem stan zevnitř neviděla.

„Můžeš s tím jednoduše seknout,“ zašeptal mi Alex do vlasů a ovinul mi paži kolem pasu. „Odejít z práce.“

„Kéž bych svou práci nenáviděla,“ odpověděla jsem a přejela mu rukou po tváři. „A to, že mám domov. A jídlo. A věci.“

„Ty opravdu miluješ věci,“ souhlasil Alex s teatrálním povzdechem. Stíkl mi ruku a zásrubní a snubní prstýnek se zaryly do sousedních prstů. „A někdo by si asi měl udržet stabilní zaměstnání. Zdá se, že si musím vystačit s Grahamem.“

Sice bych si radši udělala vlastnoruční laserovou depilaci, než žít dva měsíce z batohu, ale to neznamenal, že jsem úplně v pohodě, když na ten výlet jede beze mě. Jasně, nějakou dobu můžu hrát všechápající manželku, jenže jsem viděla *Jíst, meditovat, milovat* a vím, co se při takovém dobrodružství děje.

„Skoro si ani nevšimneš, že jsem pryč,“ řekl, zvedl kousek tuňákové pizzy, podezřívavě ji očichal a malinko z ní ukousl. Na někoho, kdo se chystá několik týdnů živit bleskově osmaženým hmyzem, z toho dělal až moc velkou hrůzu, ale co, tím víc zbude pro mě.

„Budeš mít haldu práce a vím, že tě Lopežová nenechá o samotě víc než dvě minuty, až odjedu. A budu ti pořád volat.“

„Nemusíš mě přesvědčovat,“ namítl jsem, a když mi zlehka přejel prstem po hraně tváře a spodním rtu, cítila jsem, jak ve mně motýlci s třepotáním ožívají. „Jsem ráda, že tam jedeš. Víím, že jsi to chtěl udělat už dávno.“

„Vlastně mi přijde, že buď teď, nebo nikdy,“ souhlasil. „Nemáme žádné

turné, žádnou desku k propagování. Až budeš v jináči, na takový výlet se už nedostanu.“

Málem jsem mu ukousla prst.

„Pokud vím, zatím se nic takového nechystá,“ odpověděla jsem hlasem, který zněl malinko pisklavě. „Nebo ano? Chceš mi k tomu něco říct?“

„Neměl jsem na mysli teď hned.“ Zasmál se výrazu v mém obličejí s klidem někoho, kdo nemá dělohu. „Myslel jsem to tak, že až se rozhodneme mít děti, už nebudu moct trajdat po světě. Jestli se rozhodneme mít děti.“

„Jestli,“ zopakovala jsem tiše. Ráda bych se upnula k „až“, ale pořád mi to připadalo jako obrovský skok do dospělosti. Doteď mi dělá potíže správně načasovat záchodové přestávky, když si obléknu kombinézu – copak já vím, jak se vychovávají děti?

„Jsem ráda, že jedeš,“ zopakovala jsem s nucenou jistotou. „Jen jsi ještě nikdy nebyl pryč tak dlouho. Bude se mi po tobě stýskat, to je vše.“

„Ty mi budeš taky chybět.“ Alex popadl z obou stran mou židli a otočil mě tváří k sobě. „Budeš mi chybět každou minutu každého dne.“

„Teď samozřejmě přeháníš.“ Cítila jsem, jak se mi rozbušilo srdce. Držel rukama mou židli a skláněl se ke mně. Pak mi odhrnul vlasy, jemně u krku odtáhl svetřík a políbil mě na rameno, na klíční kost, na krk. „Až budeš spát, tak ti chybět nebudu.“

„Ale jo,“ zaprotestoval mi šeptem do ucha. Rozechvěla jsem se odshora až dolů. „Budu o tobě každou noc snít.“

„To je vyložení absurdní,“ zajíkla jsem se, když mě stáhl ze židle a posadil si mě na klín. „Sny přece nemůžeš ovládat. Sníš o tom, co zrovna máš v podvědomí.“

„Tak mému podvědomí dejme něco k zapamatování,“ navrhl, sundal mi svetřík a hodil ho na pohovku. „Máme na to dvanáct hodin.“

„Nejsem z těch, co odmítají výzvy.“ Přetáhla jsem mu tričko přes hlavu a přejela rukama po pevných, napjatých zádech. „Radši nastav budík.“

Zavřela jsem oči a snažila se být soustředěně tam, kde právě jsem. Nač se trápit tím, co by se mohlo stát? Alex odjede a zase přijede, v klidu. V tu chvíli bylo všechno přesně tak, jak to má být. Už jen stačí postarat se, aby všecičko v mém životě zůstalo přesně stejné, navždycky.

Co na tom může být těžkého?

Kapitola první

Pondělky nemá rád nikdo, zvláště když pondělí začíná poradou vedoucích pracovníků všech oddělení, ohlášenou na poslední chvíli v pátek předtím, a ta porada se koná v jediné zasedačce bez oken, která se nachází v celé dvaapadesátipatrové budově. Vypadalo to, jako by tam nahnali celou firmu, a ani nedodali pečivo. Určitě se bude dít něco drastického a nechtějí, ať máme plné pusy, až to vypukne. Což je obrovská chyba – všichni vědí, že špatné zprávy je lepší zajíst croissantem.

„Proč zrovna tahle špeuluňka bez oken?“ zeptal se Mason a usadil se vedle mě. „Bojí se, že bychom z nich vyskákali?“

„Bylo by fajn být venku, když je tak hezky,“ řekla jsem a pokračovala v okusování konce propisky. Zdaleka ne tak chutná jako šáteček z lístkového těsta. „Jsem zvědavá, co se děje.“

„Nic o tom nevíš?“ Zvedl obočí a překřížil silné nohy.

„Vůbec nic,“ odpověděla jsem, pro jednu zcela bezelstná.

Mason Cawston, prakticky obr a přítel mé nejlepší kamarádky Jenny, je taky zaměstnancem Spencer Media. Dělá zástupce šéfredaktora časopisu *Ghost*, měsíčníku pro muže, a věděla jsem, proč se mě ptá, jestli tuším, co se děje. Před pěti lety jsem založila *Gloss* s Delíí Spencerovou. Ve firmě Spencer Media, což je náš zaměstnavatel. Přátelství s Delíí znamená, že obvykle mívám přehled o drbech, ale tentokrát ne. Po naší kanceláři ve dvanáctém patře už týdny kolovaly zvěsti a usilovně jsem se snažila vyzvědět podrobnosti, ale jedinou důvěryhodnou informací, jakou se mi podařilo odhalit, byl hanebný plán na zrušení úterních koblih zadara v kantýně. Každopádně opruz, ale to, že jednou za týden nedostanu zadarmo jeden delikatesní donut, nejspíš není dostatečný důvod, aby se mi Delia vyhýbala – a rozhodně se mi vyhýbala. Alex byl skoro dva měsíce pryč a neukecala jsem ji ani jednou třeba jen na koktejl v době slev. Něco se rozhodně dělo.

„To, co se ke mně doneslo, není moc uklidňující,“ řekl Mason a nakrabatil čelo. „A nikdy není dobré znamení, když lidi někam naženou hned v pondělí ráno. Když k tomu došlo naposledy, všichni pak zamířili ke svým stolům, a ty byly fuč. Doslova a do písmene. Odesli jim stoly, pryč z budovy.“

„Pondělek je na propouštění nejlepší,“ přitakala jsem, čím dál nervóznější. No tak jo, Delia se mnou nějaký čas nenásávala a neklevetila, ale snad by mi něco naznačila, kdyby se ve firmě chystal velký redakční vyhazov. Nebo ne? Hlavou mi bleskla představa, jak někdo šmejdí v mé kanceláři a hází mou pečlivě vybíranou sbírku kancelářských potřeb a balíčky importovaných křupek do lepenkové krabice.

„V čem to vážne? Už ať to máme za sebou.“ Krčila jsem se na židli, otáčela na prstě snubním prstýnkem a nervózně se rozhlížela po místnosti. Nezdálo se, že by někoho těšilo tam být. „McDonald’s prodává snídani jen do deseti, a jestli přijdu o práci, chci se zakousnout do vaječného McMuffinu tak rychle, jak je to v lidských silách.“

Mason se rozesmál, ale pak si všiml, že se tvářím úplně vážně, a zakašlal, aby to zamaskoval.

„Jestli nejde o masivní odstřel,“ řekl ve chvíli, kdy se dveře výtahu s cinknutím rozevřely a vypochoďovala z něj poslední várka redaktorů, „doufal jsem, že bys mi s něčím mohla Helfnout.“

„Když budu moct,“ odpověděla jsem váhavě. Ne že bych nechtěla být příteli své nejlepší kamarádky nápomocná, spíš jsem hrozně líná, a navíc se mi sbíhaly sliny, jak jsem toužila po vaječném McMuffinu. „O co jde?“

Otevřel pusy, ale než stihl pronést jediné slovo, dveře zasedačky se s bouchnutím zavřely, a když jsem vzhledla, uviděla jsem Delii a jejího dědečka Boba Spencera, generálního ředitele Spencer Media, a za nimi houf ztrápeně se tvářících asistentek, které třímaly iPady a rychle si v natřískané místnosti stoupily podél zdí a zatarasily východy.

„Dobré ráno vespolek.“

Napřímila jsem se na židli a pozdravila Delii třepnutím ruky a širokým úsměvem, ale oplátkou se mi dostalo jen upjatého kývnutí hlavou. To nebylo dobré znamení. Znovu jsem se přikrčila a všimla si, že má kalhoty. Delia nikdy nenosí kalhoty. Je z těch žen, co pevně věří v sílu pouzdrových sukní. Jednou mi vyprávěla, že její nóbl a velice staromódní babička nosila

kalhoty jen za války a zakázala Delii a její sestře chodit v nohavicích, leda by se ocitly ve stejné situaci. Pokud se Delia a Bob nechystali vyhlásit válku Anně Wintourové a podniknout invazi do Condé Nast, měla jsem příšerný pocit, že se tohle jednání neponese v pozitivním duchu.

„Půjdu rovnou k věci. Někteří z vás se už jistě doslechli různé zvěsti a usoudili jsme, že bude nejlepší sdělit to všem vedoucím pracovníkům najednou.“

Bob ani nepočkal, až dojde k pultu, a pronesl svou řeč, zatímco kráčel prostředkem místnosti. Delia šla za ním a pak ve svém odvážném úboru zaujala místo po dědečkově boku. Oba se tvářili zasmušile, Bob jako obvykle v bílé košili a obleku barvy dřevěného uhlí, Delia v apatních černých kalhotách a šarlatové hedvábné halence. Přímo dokonalé, nikdo neuvidí krev. Lámala jsem si hlavu, kdy jsem naposledy viděla Boba v kanceláři, a nevylovila z paměti nic. Ne že by se v redakci *Glossu* nebo protější zaměstnanecké kantýně potloukal moc často, ale pokud se tam ukázal, obvykle to provázely historky o nešťastném setkání ve výtahu nebo všeobecný pocit děsu. Z Boba Spencera měli hrůzu všichni, kromě manželky a vnuček. Viděla jsem, jak se prodavači v nejnoblesnějším krámě na Madison Avenue utíkali schovat, když Delia prošla dveřmi, v obavách, že by mohl být nablízku její dědeček, ovšem nikdo se ho nebál víc než jeho zaměstnanci. Většina lidí říká, že jsou dva způsoby, jak ovládat lidi, cukrem, nebo bičem, jenže Bob objevil třetí: děsit je k smrti. Zatím se zdálo, že mu to vychází.

„Musíme dnes probrat několik zásadních změn,“ prohlásil a připlácl ruce na pult tak, že si všichni málem cvrnkli. Podívala jsem se na Masona, který mi věnoval napjatý, loajální úsměv. Zavrtěla jsem se na židli, odhodlaná nechichotat se jako maturantka v hodině fyziky. Takhle vybrnkaná jsem nebyla od vánočního speciálu *Když hvězdy tančí*.

„Víš, něco mě napadlo,“ sykl mi Mason do ucha. „Jde o Jenny.“

„Můžeme si o tom promluvit až pak?“ zeptala jsem se. Fakt jsem chtěla poslouchat pro případ, že nás všechny propustí kvůli nadbytečnosti. Bylo by převelice trapné žádat na personálním oddělení, ať mi to znovu vysvětlí, až by mě vyváděli z budovy. Mason chvíli šoupal nohama, zavrtěl hlavou, naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha: „Chci Jenny požádat o ruku.“

„Panebože!“ vykřikla jsem, zprudka se na židli otočila a drapla ho za ruku. „To je senzační!“

Všichni členové rodiny Spencer Media se jako na povel otočili a podívali se na mě.

„Totiž, chci říct...“

Otvírala a zavírala jsem pusou jako rozpačitá anglická zlatá rybka, pořád se mi nedařilo najít slova a promluvit. Nakonec jsem povzbudivě vymrštila do vzduchu svou i Masonovu ruku.

„Jo, změny!“ zajásala jsem. „Změna je život! Máme na vybranou: buď se měnit, nebo stagnovat a umřít!“

Mason vyškubl ruku z mého sevření a přikryl si dlaněmi obličej.

„Já si vybírám sladkou náruč smrti,“ zašeptal přes prsty a odšoupl svou židli dál ode mě.

„Jistě...“ Bob si vpředu v místnosti odkašlal a Delia se snažila neusmívat se. Usadila jsem se jaksepatří a ze všech sil se snažila ignorovat asi tak stovku očí, co se mi zezadu vpalovaly do hlavy. „Díky za podporu, Angelo.“

Já a Bob máme složitý vztah.

„Mediální prostředí není tím, co bylo před deseti lety. Ani před pouhými třemi lety,“ prohlásil velký šéf do davu znepokojených obličejů. „Tohle víme. Možná je trochu předčasné tvrdit, že je tisk mrtvý, ale rozhodně není při dobrém zdraví, a pokud chceme být úspěšní, musíme být v popředí mediálního průmyslu, ne jenom paběrkovat. Nebudu nečinně postávat a dívat se, jak naše publikace skomírají, plácají sebou jako ryba na suchu. Měli bychom nastavovat laťku, ne pouze čekat, co se bude dít.“

Kousla jsem se do rtu a souhlasně přikyvovala spolu se všemi ostatními v místnosti. Mason požádá Jenny o ruku! Jenny se bude vdávat! Skomírají, plácají sebou! Něco o rybách?

„Dnes začíná nová éra Spencer Media. Hned po tomto setkání vydáme tiskové prohlášení s podrobnostmi o nové firemní struktuře počínaje změnami na samém vrcholku v týmu vedení. A když jsme u toho, rád bych při této příležitosti oznámil svůj oficiální odchod do penze a s okamžitou platností jmenoval svou nástupkyni. Prosím, uvítejte novou generální ředitelku Spencer Media Delii Spencerovou.“

Hromadné lapání po dechu vzápětí přehlušil zdvořilý, ale nadšený

aplause; všichni v sále vstali a tleskali. Nemohla jsem tomu uvěřit. Jenny se zasnoubí, Delia převezme vedení firmy, ryby sebou plácají a skomírají. Před necelými dvěma minutami jsem měla v plánu utopit své pocity ve vajíčku z prášku, a teď se z tohoto pondělí stal jeden z nejlepších pondělků, co pamatuju, těsně poražený a odsunutý na druhou příčku tím slavným dnem, kdy jsem v metru viděla Jaka Gyllenhaala. Jedl sendvič.

Bob Delii krátce stiskl v pracovně vhodném miniobjetí, ustoupil stranou a vyzval ji, aby zaujala místo v centru pozornosti. Srdce se mi dmulo, stěžím se se udržela, abych nevyskočila na židli a nevýskala. Co se týče děsivých oznámení, tohle patřilo k nejlepším. Byla jsem na ni tak pyšná, až bych brečela. Zatímco se Delia přesunula k pultu a chystala se promluvit, sledovala jsem, jak Bobovi padá z ramen deset let. A usmíval se, že jo? Skutečně paměťihodný den.

„Děkuju.“ Delia zdvořile kývla hlavou a umlčela aplaus, aniž by se o to snažila. Ta ženská je záhada. Jak dokáže stoupnout si úplně v poklidu před nějakou stovku lidí, sdělit jim, že přebírá multimediální impérium, a chovat se tak nenuceně, jako by v úterý večer zpívala karaoke před čtyřmi značně podnapilými čínskými gentlemany v Lower East Side? Ačkoli musím spravedlivě uznat, že určitě není moc lidí, kteří pravidelně dělají obě tyto věci. Oklepávala jsem řasy, abych odehнала zbloudilou slzu; Delia je moje hrdinka, učiněná Wonder Woman.

„Když můj dědeček téměř před čtyřiceti lety začínal, tahle společnost vydávala jedny noviny, a teď jsme domovem víc než stovky časopisů, osmdesáti webových stránek a dvaapadesáti podcastů, které jsou součástí dvaceti globálních značek a oslovují spotřebitele na celém světě.“ Zářivě se usmála a přinejmenším patnácti mužům v sále se udělala boule v kalhotách. „Abychom zůstali na vrcholku globálního mediálního trhu, nesmíme se bát změn. Nestačí jen držet pozici, musíme se neustále rozvíjet, dívat se dopředu. A s tím často souvisejí obtížná opatření.“

Cože? Rozhlédla jsem se a viděla, jak z tváří mých kolegů a kolegyní mizí úsměvy. Poslední věta nezněla zdaleka tak vesele jako to o podcastech.

„Dnes zahájím restrukturalizaci našich divizí na podporu progresivnějšího a kreativnějšího rozvoje značek.“ Delia se pořád ještě usmívala.

Stáhla jsem si rukávy přes prsty a kousala se do vnitřní strany tváře. Nic

se neděje, tohle je snůška manažerských řečíček, není čeho se bát. Delia není Bob, záleží jí i na lidech, nejen na penězích. Ačkoli má ráda úspěch. A ne že by peníze nenáviděla. Hmm.

„Místo dělení značek podle toho, zda se jedná o tisk, online nebo vysílání, budeme pracovat v dynamičtějších jednotných týmech. Všechny značky pro ženy budou spolupracovat, stejně jako lifestyleové a mužské značky. Zefektivníme naše obchodní modely a tvorbou obsahu zavedeme nový smysl pro synergii s cílem vytvářet nové příležitosti a oslovit naše čtenáře, kdekoli jsou.“

„Tvorba obsahu?“ zašeptal Mason. „Synergie?“

„Nejmenuje se tak ten počítač v *Jem and the Holograms*?“ odpověděla jsem šeptem.

„Po této schůzce vás rozdělíme do skupin podle značek a personální vedoucích s vámi proberou novou strukturu.“ Delia mluvila s nespornou autoritou. Tohle nebyla žádost, ale rozkaz. „A v příštích několika dnech si vyhradím čas pro individuální setkání se všemi našimi šéfredaktory, abychom si promluvili o otázkách, které možná máte, a snad si také poslechnu skvělé nápady o tom, jak bychom mohli posunout Spencer Media vpřed.“

Podívala jsem se na zubícího se tyranosaura na své hrudi a poprvé od chvíle, kdy jsem si červený dinosauří svetr koupila, jsem zalitovala, že ho nosím do práce.

„A teď předám slovo Peterovi, viceprezidentovi personálního oddělení, aby vám sdělil podrobnosti o přeskupení týmů.“ Podívala se na svého dědečka, který kývl hlavou a navzdory všem božím a lidským zákonům naznačil prsty střílení z pistole. Bob Spencer dělá žertovná gesta? Je možné, že jsem cestou do práce spadla a praštila se do hlavy? „Všem vám děkuju a těším se na budoucnost naší společnosti, budoucnost, která začíná právě teď.“

Sálem se rozlehl mnohem vlažnější potlesk, asistentky třímající iPady před Delií a Bobem rychle otevřely východ, a jen co ti dva odešli, hned nás zase zamkly. Jakmile se dveře zavřely, aplaus utichl, přehlušený vyděšeným šeptáním a klepáním akrylových nehtů na displeje smartphonů.

„Doprdele,“ vydechl Mason. „Restrukturalizace a zefektivňování? To není dobré.“

„Ale *Ghost* si vede dobře,“ řekla jsem a dál kousala do kraje propisky, už úplně rozhryzaného. „A *Gloss* taky. Budeme v pohodě.“

„Jo, ale co *Belle*?“ Ukázal kývnutím hlavy na druhou stranu místnosti, kde seděla šéfredaktorka onoho módního časopisu a vlajkové loď společnosti Spencer Media a celá popelavá civěla do zdi. „Jejich náklad už kolik měsíců klesá. Co když zefektivnění ve skutečnosti znamená konec?“

„Delia *Belle* miluje,“ řekla jsem s jistotou, že jsou tam v bezpečí. „Určitě je nezavře. Přece v *Belle* začínala.“

„Nechci přijít o tvou přízeň, ale tohle je Delia Spencerová, nová ředitelka firmy, ne Delia Spencerová, tvoje kamarádka,“ odpověděl se znepokojeným úsměvem pod rezavými vousy. Má senzační vousy. „V posledních pár letech šlo ke dnu tolik časopisů. A *Ghost* na tom není až tak dobře.“

„Neříkal jsi něco o nabídce k sňatku?“ Když se nechcete potýkat s realitou, není nadto, stočit fofrem řeč jinam. „Masone, to je fakt úžasně.“

Z jeho obličej se v tu ránu vytratilo napětí a se skelným pohledem vylovil z kapsy mobil.

„Už o tom nějaký čas přemýšlím, ale mluvíme o Jenny, takže to chci udělat opravdu jaksepatří,“ vysvětloval, zatímco jsem radostně tleskala. „Je už skoro výročí našeho seznámení, tak jsem se zeptal Erin, jestli zase můžeme zajet do toho jejího baráku nad New Yorkem, kde jsme se poznali. Chci to udělat tam. Znáš Jenny líp než kdokoli jiný. Co si myslíš o tomhle prstýnku?“

Chvilí ťukal do displeje, až vylovil obrázek krásného prstýnku. Kroužek ze žlutého zlata s krásně vybroušeným čtvercovým diamantem obklopeným dvěma safíry. Velice elegantní a vytríbené. Úplně mimo.

„Je nádherný,“ řekla jsem a otočila kolem prstu svůj zasnubní prstýnek se smaragdem. „Ale ne.“

„Ne?“ Mason se podíval na mobil a z obličej se mu vytrácel úsměv. „Jak to myslíš, že ne?“

Zapnula jsem svůj mobil, otevřela e-maily a zadala Jennyino jméno.

„Někde to tady je,“ zabručela jsem, vystrčila jazyk z koutku úst a hledala. „Počkat, jo, to je ono.“

Klikla jsem na link a vítězoslavně zvedla telefon.

„Tohle mi posílá tak každé tři měsíce,“ řekla jsem Masonovi, který mi

vzal telefon z rukou a udiveně mžikal na zasnubní prstýnek Tiffany Embrace. „Každé tři měsíce už asi pět let. Tohle je on. Jennyin prstýnek.“

Viděla jsem, že pod těmi vousy strašlivě zezelenal. Byl to platinový kroužek s velikánským broušeným diamantem obklopeným dalšími drahými kameny. Tolik diamantů, až prstýnek vypadal falešně, ale podle cenovky rozhodně nešlo o šmuk. Usoudila jsem, že radši chvíli počkám, než Masonovi pošlu e-mail s cenou. Z jeho výrazu jsem vyčetla, že ještě není připravený dozvědět se, co stojí Jennyina láska až do hrobu. Nebo snubní prstýnek, který považuje za vhodný doplněk.

„Vážně?“ zeptal se.

„Naprosto vážně,“ ujistila jsem ho.

„Jestli ho chce, dostane ho,“ prohlásil, jen co se trochu vzpamatoval.

„Nevíš náhodou, jakou má velikost prstýnku?“

„Padesát jedna.“ Pomalu jsem vyprostila mobil z jeho sevření. „To v tom jejím e-mailu taky je. Přepošlu ti ty údaje.“

Odmlčel se a nabral zhluboka dech. „Co myslíš, řekne ano?“

Kousla jsem se do rtu, abych se nesmála. Vypadal tak nervózně, že jsem se stěží udržela.

„Jasně že řekne ano!“ Naklonila jsem se k němu a sevřela ho v objetí.

„Ale pro jistotu jí radši kup tenhle prsten.“

„Takže za sambu dostali desítku, ale podle mě nebyla tak dobrá jako tango.“ Nakrčila jsem nos a hodila do pusy dva sladkokyselé bonbony Sour Patch Kids. „Někdy nechápu, jak na to hodnocení přišli, fakt netuším.“

„Jo, otrava.“

„Hlavně to není fér, víš? Všichni ostatní musej dít, a on je evidentně miláček poroty. Štve mě to.“

„Jo, jasně.“ Alex se na zrnitém obrazu Skypu ohlédl přes rameno na rušné tržiště za sebou. „A když už vím, co je nového v *Když hvězdy tančí*, chceš mi taky povědět, co se děje ve skutečnosti?“

„Jak je v Myanmaru?“ zeptala jsem se a zvesela šoupla do pusy další hrst bonbonů. „Tam zrovna jsi, ne? Vypadá to krásně. Kdy ses naposledy holil?“

„Je tady úžasně, tak před dvěma týdny, a teď vážně, ven s tím. Řekni mi, co se děje,“ nařídil mi.

„Jen nějaké změny v práci.“ Snažila jsem se mluvit tak bezstarostně, jak jen to jde, ale nikdy mi nešlo tvářit se naoko statečně. „Dělají se různé přesuny a mám novou šéfkou. Místo tištěné a digitální divize nás dají do skupin podle značek. Určitě to pochopím, až se zítra sejdu s Jo.“

„Jo?“ Alex si podrbl nově strniště na tvářích.

„Jo Hermanová. Nová ředitelka ženských značek,“ odrecitovala jsem s pusou plnou sladké žvýkácké dobroty. „*Gloss* je na tom dobře, nemám strach.“

„Chápu,“ odvětil klidně. „To je dnes tvůj první sáček Sour Patch Kids?“

„Ne, není,“ odpověděla jsem.

„Můžu se vrátit domů.“ Alex zvedl ruku a přiblížil ji k displeji mobilu, až jsem v počítači rozpoznala soustředné kruhy na otisku jeho prstu. „Zbývá jen pár týdnů a je ti určitě jasné, že by mi bodlo dát si sprchu a oholit se.“

Dobrá manželka by mu okamžitě řekla, ať neblbne. Hodná ženuška by myslela na to, s jakým nadšením tehdy ráno odjížděl, jak byl šťastný po každé, když jsem s ním mluvila, a na nepopiratelnou radost, která čísel z všech jeho pohlednic. Ale opravdu jsem ho chtěla mít doma. Přičilo se mi, že je tak dlouho pryč. Nesnášela jsem to, probouzet se každý den ve velké prázdné posteli a pořád zakopávat o jeho pantofle, protože tam není, aby je nosil. Ani trochu se mi nelíbilo sama vařit, sama jíst a pak umývat nádobí jen po jednom člověku. Ačkoli tohle spíš souviselo s tím, že nádobí vždycky myl Alex.

„Angelo?“

„Ne, neblbni. Beztak budeš už brzy doma,“ přiměla jsem se říct. Možná se mi to jen zdálo, ale přísahala bych, že si oddechl. „Kam teď míříte?“

„Do Thajska,“ odpověděl. „Shawnin kámoš nám vyprávěl o jedné senzační pláži, jmenuje se Koh Kradan. Nejsou tam bankomaty, dokonce ani cesty. Před půl rokem zavřeli a teď znovu otvírají, takže budeme mezi prvními, kdo tam tuhle sezonu dorazí. Jedeme zítra, naposledy si jen tak hovět, chápeš? Než se vrátíme do newyorské zimy. A pak přijde jaro a budeme obrážet festáky. Už jsem ti to říkal? Dostali jsme mail od labelu, chtějí nás poslat do Evropy, na šňůru tak třiceti koncertů všude možně. Graham je z toho úplně na větvi.“

„Ještě ani nejsi doma, a už plánuješ zase mě opustit,“ usmála jsem se. Bylo fajn slyšet, jak nadšeně mluví o návratu do reality, i když je realitou celé léto kdovíkdě na turné. „Co na to říct? Spánembohem. Proč se vůbec namáhat jezdit domů?“

Zasmál se, věděl, že žertuju. Tohle bych mu neřekla, ale ve skutečnosti se mi ulevilo. Možná si myslíte, že když se holka vdá za muzikanta z kapely, prachy se jen hrnou, jenže v posledních pár letech začalo peněz naopak ubývat. Alex to s financemi vždycky zvládal dobře, takže jsme nežili v bídě, ale kvůli streamování a všeobecnému pirátství mohli Stills vydělat pořádné peníze jen koncertováním a prodejem triček. Opilí lidé jich na festivalech kupují haldy. Festivaloví opilci jsou mí oblíbenci.

„Tam, co jedeme, je opravdu pustina, takže nevyšluj a neděs se, kdybych ti asi týden nemohl volat,“ dodal Alex a okamžitě mě vyděsil. „Když to půjde, napíšu mail, a kdyby ne, ozvu se, až zase budu v Bangkoku, a dám ti vědět, kdy přesně letím.“

„Parááádaaaa,“ zanotovala jsem přespříliš horlivě a protáhla slovo na nějakých čtrnáct slabik. „Než se naděješ, budeš doma, tak si to hezky užij. O mě si nedělej starosti.“

Mluvím čím dál víc jako moje máti, den ode dne.

„Dělám si je rád,“ odpověděl Alex a na monitoru se rozzářil jeho úsměv s jedním koutkem zvednutým. „Starat se o tebe je moje povinnost.“

„A taky máš za úkol přivést mi dárek,“ připomněla jsem mu a přihodila oplátkou šťastný výraz. „Něco fakt hezkého.“

Zasmál se, odhrnul si vlasy z obličej a ukázal částečně opálené čelo. „Považuj to za hotovou věc.“

„A nejspíš je dobře, že tu teď nejsi,“ dodala jsem. „Mason chce Jenny požádat o ruku a nevím, jestli je New York připravený na tu smržť, co vypukne, až se bude chystat její svatba.“

„Páni, tak to je super!“ Zdálo se, že ho ta novinka opravdu potěšila. „Mám radost, že jim to vyšlo. Vyříd' ode mě gratulaci.“

Hrozně se mi líbí, že má tak rád mou kamarádku. Vážně, Alex je tak senzační chlap, až se mi chce zvracet. Buď tohle, nebo jsem konečně našla svou mez a přejedla se sladkokyselých bonbonů, což mi přijde nepravděpodobné.

Rázné zaklepání na dveře kanceláře mě přimělo vzhlednout. Cici zaťukala na svoje hodinky Cartier Tank.

„Musím končit,“ vzdychla jsem, ještě se mi nechtělo rozloučit se. „Máme poradu.“

Snažili jsme se volat si co nejčastěji, ale kvůli časovému rozdílu a skutečnosti, že chtěl Alex cestovat v končinách, kde nemají WiFi na každém rohu, jsem s ním naposledy mluvila před pěti dny a teď neuslyším jeho hlas víc než týden? Když smířeně kývl hlavou, že to můžu típnout, znovu se mi zhoupł žaludek. Tolik ho miluju, že se asi poblinkám.

„Zkusím ti ještě zavolat, než se přesuneme k té pláži,“ slíbil. „A než se naděješ, budu doma.“

„Miluju tě,“ řekla jsem a ignorovala netrpělivou Cici, která si znechuceně strkala prsty do krku. „Máte tam dost jídla?“

„Včera jsem jedl cvrčky,“ sdělil mi s naprosto vážným výrazem. „A Graham si dal vařené kuřecí embryo ve vajíčku.“

„Tak jo, rozmyslela jsem si to, mazej domů,“ prohlásila jsem a Alex se rozesmál. „Miluju tě, Alexi Reide.“

„Já tě taky miluju, Angelo Clarková,“ odpověděl s úsměvem. „Zatím, a nepředávkuj se bonbony.“

Poslala jsem mu vzdušný polibek, jednou rukou se na počítači odhlásila a druhou nejdřív nasypala do pusy zbytek žužu a pak naznačila Cici, ať jde dál.

„Promiň,“ řekla jsem a přikryla dlaní plnou pusy. „To byl Alex.“

„Pořád na té své cestě za dobrodružstvím?“ odfrkla, a než si sedla na židli na protější straně stolu, ometla z ní neexistující drobky. „Doufám, žeš ho dala naočkovat proti ebole a HPV, než odjel.“

„Nebyla jsi před pár lety na nějaké spirituální výpravě po Indii?“ připomněla jsem jí a snažila se vylovit z paměti, jaké očkování Alex před odjezdem absolvoval. „A HPV je sexuálně přenosný virus, myslím, že ho nemůžeš chytnout jen z cestování po jihovýchodní Asii.“

„Ne, chytneš ho, když strčíš ptáka do nějaké suchty,“ odpověděla a prohlížela si své lesklé růžové nehty. „Ale to ten tvůj určitě nedělá.“

„Chtěla jsi něco?“ zeptala jsem se.

„Jo, něco chci.“ Cici si přehodila dlouhé světlé vlasy přes rameno, zrcadlový

obraz svého dvojčete Delie. Ještě pořád mě vytáčí, jak moc se od sebe můžou lišit dva geneticky identičtí jedinci. Na jedné straně Delia, nadlidská mediální magnátka a teď už generální ředitelka společnosti. Velkorysá a vlídná Delia, sice ctizádostivá, ale vždycky upřednostňující ty, koho má ráda. A na druhé straně Cici, které na blahu ostatních záleží natolik, že kdysi přesvědčila jednu stážistku, aby celý týden brala její nové léky na spaní, protože měla podezření, že z nich tloustne. Její obavy se nepotvrdily, ale stážistka z nich měla noční děs, což mohla Cici s pobavením ohlásit svému lékaři.

„Dělám ti asistentku už celou věčnost,“ spustila a já se kousla do rtu, než odpovím. Jako bych potřebovala, aby mi to připomínala.

„A vím, že jsem tuhle práci dostala jen proto, že je dědeček vlastníkem firmy a moje sestra tě v podstatě donutila vzít mě...“ Mávla nad těmi fakty rukou, jako by stejným způsobem nacházeli práci všichni. „Jsem ale dobrá a ty to víš.“

Přikývla jsem. „Jo. Sice v jednom kuse urážíš a bezmála šikanuješ celý tým, ale jsi nejlepší asistentka, jakou jsem kdy měla.“

Nenamáhala jsem se zmínit časy, kdy nechala vyhodit do vzduchu můj kufr, sabotovala pracovní cestu do Paříže, dala těsně před uzávěrkou padáka našemu vedoucímu redaktorovi (přestože neměla právo kohokoli propustit), napůl unesla mou kmotřenku, a dokonce ani skutečnost, že je jediná asistentka, jakou jsem kdy měla.

Nepřipadalo mi to nutné.

„Vím, že se teď s novou strukturou společnosti budou dít změny, a chci, aby se pro mě našlo něco nového,“ oznámila mi s neoddiskutovatelnou jistotou ženy, jejíž sestra dvojče řídí společnost, která patří jejich dědečkovi. „Chci větší roli, Angelo. Mám na to.“

Z asertivity lidí, co se narodili a vyrostli na Manhattanu, mi na skromné britské kůži občas pořád ještě naskakuje kopřivka.

„Nejsem si úplně jistá, co ses o nové struktuře doslechla,“ odpověděla jsem a mrkla do inboxu, jestli mi od ranního setkání s vedením došlo nějaké hromadné oznámení, ale nic takového. Věděla jsem, že to sdělení určitě dorazí až ke konci pracovní doby, Bob se vždycky snažil nerušit svoje včelky dělnice při výrobě medu. Cici měla nějaké důvěrné informace a člověk nemusí být génius, aby uhodl, kde k nim přišla (což se zrovna hodí,

protože když jsem si naposledy dělala na Facebooku IQ test, výsledek nebyl nijak impozantní). „Zatím není nic potvrzeno a upřímně, řekla bych, že žádné personální změny nebudou, aspoň ne v *Glossu*.“

„No, možná by ses měla zeptat, co si o tom myslí Dee Dee. Nebo Jo.“ Vymrštila se ze židle a těkavě se rozhlédla po mé kanceláři. „Už jsem si svoje odkroutila, Angelo, takže je to fér.“

„Pracuješ v redakci módního časopisu na Manhattanu, Cici,“ podotkla jsem a snažila se neřešit, jak se domáhá nároku na protekci. „Nejsi na pětadvacet let nebo doživotí za mřížemi v Rikers.“

Navzdory obavám jsem si v duchu pogratalovala za své vědomosti o vězeňském systému v New Yorku. A to Alex tvrdí, že sledování všech těch maratonů *Zákona a pořádku* je mrhání časem.

„Někdy je těžké poznat rozdíl,“ odpověděla. „Opravdu mám pocit, že dnům mého asistování odzvonilo, a cenila bych si tvé podpory. Nechci, abychom si v téhle věci házely klacky pod nohy.“

„Tak jo, ráda jsem si s tebou popovídala.“ Vstala jsem za stolem a dívala se, jak Cici zvedá z kartotéční skříňky obří neonově vybarvenou panenku trolla, otáčí ji v rukách, rychle ji vrací na místo a otírá si dlaně o midisukni ve vínovém odstínu. Prada. Což vím, protože se mi pochlubila. „A budu o tom přemýšlet. Jak říkám, podle mě se v dohledné době žádné nové pozice neobjeví a nemáme v rozpočtu prostor na jejich vytváření. Nechtěla bys pracovat v nějakém jiném časopisu?“

Naděje umírá poslední.

Podívala se na mě jako na blázna.

„Mám pocit, že je *Gloss* moje dítě.“ Vykročila ke dveřím a pokrčila rameny. „Nikde jinde bych se necítila dobře. Určitě něco vymyslíme, já a Jo.“

Upřeně jsem sledovala, jak tiše zavírá, a usilovně se snažila pochopit, proč všechno, co Cici říká, zní jako výhrůžka.

„*Gloss* je přece *moje* dítě,“ zabručela jsem, vytáhla zásuvku a vylovila nouzový sáček chipsů. „Co takhle povědět jí tohle?“

To jsem já, Angela Clarková, supervyzrálá a mimořádně dospělá ženská. A můj život je absolutní, stoprocentní výhra.

Kapitola druhá

„Dnes se potřebuju napít jak ještě nikdy,“ řekla jsem a hodila do sebe polovinu koktejlu v čajovém šálku. „Vážně, to zas byl den.“

„Hm, jo?“ Servírka vytáhla obočí, evidentně beze špetky zájmu. Nejspíš už vyčerpala zásoby, i když bylo teprve deset minut po sedmé večer. „Dáte si ještě něco?“

„Třikrát totéž, prosím.“ Ukázala jsem na poloprázdný hrníček. „Pro kamarádky. Jsou na cestě. Ne pro mě.“

„Nikoho nesoudím,“ prohlásila. „Žijte si po svém.“

„Netuším, co tím chtěla říct,“ zabrblala jsem potichu, když v úzkém baru zmizela do přitmě. „Ale budu se snažit.“

I s dvacetiminutovým zpožděním jsem do podniku Dead Rabbit dorazila jako první. Už jsme se tam nějakou dobu nesešly a bylo příjemné uvelebit se v baru s tlumeným osvětlením na pohodlném sedadle v rohu. V dřívějších časech si Jenny tenhle podnik v horním patře budovy velice oblíbila, protože se blízko odsud nachází Wall Street s bankéři a jejich naditými šrajtoflemi, ale od té doby, co se usadila s Masonem, jsme se takhle daleko na jih Manhattanu vypravily zřídkakdy. Ti dva spolu sice oficiálně nežili, ale Jenny trávila skoro každý večer v jeho bytě v Gramercy a její pokoj v našem starém společném domově na Murray Hillu teď sloužil spíš jako užitečné odkládiště šatstva.

Zbytek koktejlu jsem ucucávala důstojnějším tempem a myslela přitom na ranní rozhovor s Masonem. Přes všechno nadšení, že chce mou nejlepší kamarádku požádat o ruku, jsem věděla, že udržet tohle tajemství mi dá pořádně zabrat. Obecně platí, že mi lidi neříkají věci, které se nemá nikdo jiný dozvědět – jako když přede mnou Delia zatloukla, že převezme Spencer Media a celá společnost se bude reorganizovat. Dělá mi totiž potíže držet klapačku: ať už za to může rozčilení, extrémní únava nebo čistě jen

pitomost, žádné tajemství u mě není v bezpečí. Ale tentokrát to zmáknou, natuty. Dva měsíce. Dva dlouhé měsíce. Dopila jsem drink, odstrčila šálek a civěla do dálky.

Asi mi to neměl říkat.

„Ahoj, promiň, že jdeme pozdě.“

Jenny a Erin vletly do baru v obláčku dokonalých vlasů a drahého parfému. Nenápadně jsem si očichala podpaží, abych se ujistila, že můj Dove plní slib čtyřicetihodinové svěžesti, ale to už se ke mně vrhla Jenny a objala mě.

Nasadila jsem zářivý úsměv a zamkla pusu na zámek.

Neříkej Jenny o té nabídce k sňatku, ne abys jí to vybreptala, ne abys jí to vybreptala.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Jenny.

Nesmíš jí nic vykecat.

„Mas – *mais oui*,“ zachránila jsem to na poslední chvíli fráninou a doplnila příhodným gestem. „Ano. Jasně že jo. Proč bych nebyla?“

Nevypadala úplně přesvědčeně, ale dál se nevyptávala. Zatím dobré.

„Měly jsme jednání na druhém konci města, fakt nekonečné,“ vysvětlovala zpoždění Erin s prudce elegantním blondatým mikádem, od něhož jsem nemohla odtrhnout oči. „Provoz je příšernej, všude je to zasekaný.“

„Mohly jste jet podzemkou,“ namítla jsem. „Dole to není zasekané.“

Erin a Jenny se na sebe podívaly a rozřehtaly se.

„S tebou je vážně sranda,“ usmála se Erin, svlékla ze sebe příliš velký námořnický kabát Burberry a hodila birkinku od Hermès k mé kabele MJ na volné židli. Moje taška smutně sklouzla na zem, zahanbená, že se ocitla v přítomnosti něčeho o tolik víc nóbl. Jenny ji zvedla ze země a s káravě zamračeným výrazem vrátila urážlivý artikl zpátky na místo.

„Ty ji ještě pořád nosíš?“ podívala se a vytáhla lesk na rty ze svého fešného duffelu z ocvočkované kůže od Alexandera Wanga. „Angie, přece už musíš mít tak tisíc kabelek, téhle se musíš zbavit.“

„Pleteš si mou sbírku kabelek s tou svou,“ ohradila jsem se a pohladila hebce poddajnou hnědou kůži. „A vůbec, tuhle tašku miluju. Myslím, že je čím dál hezčí.“

„Není, měla bys ji vyhodit,“ ujistila mě Erin. „Stárnutím se nic nezlepšuje. Červené víno a George Clooney jsou z toho pravidla doslova jediné výjimky.“

„Nakonec tě s ní ještě i pohrbíme,“ vzdychla Jenny, když jsem svou kabelku stiskla v náruči, abych ji chránila před Erininými krutými, ale znepekujivě trefnými postřehy. „Někdy mi připadá, že všechna práce, co jsem s tebou odvedla, je k ničemu.“

„Dejte mi svátek,“ zaškemrala jsem a vtom se znovu objevila servírka s našimi koktejly. „Mám za sebou den blbec a můj mozek už nemůže.“

„U mě totéž,“ řekla Erin a ťukla svým šálkem o můj. „Jsem vzhůru od tří – na Týdžeje skočil nějaký bacil a strávila jsem půlku noci převlíkáním postele a uklízením dětské blitků. A je jasný, že zítra to od něj chytne Arianna.“

„Na krásu mateřství,“ pronesla jsem připitek. „Cici mi oznámila, že už je moje asistentka dost dlouho a chce v *Glossu* větší roli. Ve firmě se chystá kompletní restrukturalizace a všem nám hrozí vyhazov, což jsem asi měla vybalit rovnou, takže ha ha, vítěz jsem já. Nejhorší den všech dob.“

Jenny si sundala upnutý černý svetřík a odhalila černé tričko s hlubokým výstřihem. Všichni chlapi v baru se otočili a civěli na ni.

„Mason mi o té restrukturalizaci napsal v mailu,“ řekla a překřížila vypracované nohy. Kdybys každé ráno vstala a šla si zaběhat jako Jenny, můžeš mít taky takové nohy, ozval se hlásek v mé hlavě. Umlčela jsem ho dalším douškem koktejlu. „Přeháníš. Zatím neohlásili, že by někdo končil.“

„Fakt, že jsi začala slovem ‚zatím‘, mě tak docela neuklidňuje,“ upozornila jsem ji. „Je to znepokojivé.“

„Ne tak znepokojivé jako ten d'áblův spratek Cici,“ opravila mě Jenny. „Už jsi ji musela snášet dost dlouho, ne? Měla by odprejsknout.“

„Až na to, že je Cici vlastně v právu,“ připustila jsem a spláchla ta slova lokem ginu. „Většina asistentek se tak po dvou letech dopracuje k postupu a ona je u mě už tři roky. Uznávám to nerada, ale svou práci dělá dobře, i když v přístupu k lidem její schopnosti, chápete, pokulhávají.“

Řečeno tak zdrženlivě, že to víc ani nejde.

„Kéž by chtěla přejít k nějakému jinému časopisu, vím, že by zbytek týmu uvítal, kdyby se odporoučela.“

Erin si protáhla paže nad hlavou, až jí zalupalo v ramenou. „Nechápu,

jak s tou ženskou můžeš každý den pracovat. Radši bych měla za dveřma své kanceláře podvyživenou hyenu. Máš ve stole nabitou pistoli?“

„Cici je podvyživená hyena,“ odpověděla místo mě Jenny. „Ne-li něco horšího. Pamatuješ, jak ti zpod stolu vyházela všechny boty?“

„Myslela, že je chci darovat bezdomovcům,“ hlesla jsem chabě. „Prý se mi snažila pomoci.“

Jenny nevěřicně zamrkala. „Jako vážně, Angie? Myslela, že chceš dát bezdákům baleríny chanelky?“

Nad tou bolestnou ztrátou se mi sevřel žaludek a dala jsem si lok, abych tu vzpomínku zapila. Nejvíc mě štve, že ty boty ještě pořád splácím.

„Taky jsem o té restrukturalizaci četla – Delii jsme samozřejmě poslali květinovou gratulaci. Myslíš, že některé časopisy opravdu zavřou? To snad ne, nebo jo?“ Erin nervózně zatukala nehty. Erin má agenturu PR, která spolupracuje s časopisy. Čím víc časopisů skončí, tím víc se jí zkomplikuje život.

„*Gloss* je na tom docela dobře,“ zopakovala jsem toho dne asi tak po tisíci a doufala, že té pohádce už brzy sama uvěřím. „Určitě budeme v pohodě.“

Panikaření mi nepomůže, připomněla jsem si. A nemá smysl vypočítávat všechny časopisy, co v předchozích třech letech skončily, tím se taky nikam nedostanu. Představovat si, jak sedím na zemi před Burger Kingem s cedulí „budu pracovat za nugetky“, je zcela neproduktivní.

„Takže já i Angie jsme měly den blbec...“ Erin se podívala na Jenny. „Chceš něco dodat, Lopezová?“

„Rozejde se s Masonem,“ odtušila ledabyle a zvedla šálek k přípitku. „Jo, na zdraví!“

Zírala jsem na ni přes stůl. Teď musel můj deodorant pořádně makat.

„Cože?“ Erininy jemné rysy se nakrabilily ve zmateném výrazu. „Děláš si srandu, že jo?“

„Ne,“ řekla prostě Jenny. „Hodně jsem o tom přemýšlela a opravdu mi nic jiného nezbyvá. Takže to skoncuju.“

„Je dnes národní svátek všech dramatických prohlášení?“ zeptala jsem se a odložila koktejl, abych se mohla plně a střízlivě soustředit na svou nejlepší kamarádku. „Asi mi něco uniklo, nevím o tom. Co tím chceš říct, že se rozejdeš s Masonem?“

Jenny obrátila oči v sloup, jako bychom to byly my, kdo se chová iracionálně.

„Chodíme spolu skoro tři roky,“ odpověděla, naprosto klidná a rozumná, totálně nepodobná sama sobě. „Víš, že se chci vdát, mluvili jsme o tom, že se vezmeme, ale pořád se nic neděje. Na jaře jsem mu řekla, že se chci tohle léto zasnoubit, a jestli mě nepožádá o ruku, budu se s ním muset rozejít. A neudělal to. Jak dlouho mám čekat?“

„Řekla jsi Masonovi, že ti musí nabídnout sňatek, nebo mu dáš kopačky?“

Chtěla jsem si být jistá, než se rozječím jako mimořádně namíchnutý delfín.

„Ano.“

Pišťet jako mimořádně namíchnutý delfín by možná pomohlo.

„To není moc romantické, že ne?“ vyhrkla jsem a horečně přemítala. „Nemůžeš se s Masonem rozejít, protože nesplnil termín. Co se stalo se starými dobrými námluvami? Co takhle počkat?“

Jak jí asi můžu říct, že s ním nemůže skoncovat, protože ji ještě nepožádal o ruku, když mi Mason právě prozradil, že se to chystá udělat, ale nesmím to vyzvonit? Ze všeho toho přemýšlení mě rozbolela hlava.

„Vlastně na tom něco je.“ Erin přikryla dlaní Jennyinu ruku a povzbudivě ji stiskla. „Jste v New Yorku, tady se musí rovnou vyložit karty na stůl. Některým chlapům vyhovuje chodit s holkou celou věčnost a nikdy ten svazek nezapечатit. Já řekla Thomasovi, že chci být zasnoubená do půl roku od chvíle, kdy naše známost začne být vážná, tak to tady chodí, Angelo. Měla jsi štěstí, že se Alex necukal a šel do toho ochotně. Většina mužských potřebuje ultimátum.“

Otevřela jsem pusu a chtěla něco namítnout, ale zmohla jsem se jen na vypísknutí.

„Musí se hrát podle pravidel,“ souhlasila Jenny. „Život není peříčko.“

„Zvlášť když je ti přes třicet,“ dodala Erin.

Všechny jsme se podívaly na stůl a napily se.

Jenny pokývala hlavou. „Zítra mu to řeknu. Myslím, že ani nebude překvapeněj. Poslední dobou se vidáme čím dál míň, asi je lepší típnout to dřív, než se to podělá docela. Možná chce totéž, a netroufá si přiznat pravdu.“

„Celí chlapi,“ přisvědčila Erin a ťukla si s Jenny. „Dělají mrtvýho brouka a doufají, že se s nimi rozejdeš.“

„Mason přece nedělá mrtvého brouka,“ protestovala jsem. „Miluješ ho a vím, že on miluje tebe.“

„Výhra někdy znamená, že poznáš, kdy uznat porážku,“ odpověděla Jenny se smutným úsměvem. „Fakt ho miluju, ale chci se vdát, Angie. Chci mít děti. A mladší už nebudu. Když mi tyhle věci nedá on, najdu je jinde.“

Podívala jsem se na Erin se žádostí o podporu, ale ucukla pohledem. Ano, byla teď šťastně vdaná, ale měla za sebou dva rozvody, zrušené zasnoubení a dvě těžká těhotenství, jimž předcházela mimořádně nákladná výpomoc kouzelné doktorky Laury. Pokud vám jde o princip „šťastní až do smrti“, nemá velký smysl hledat u Erin oporu.

„Co kdybys mu dala ještě jednu šanci?“ Začínala jsem být zoufalá. Jenny není při rozhodování kdovíjak důsledná, každou chvíli vydává nějaké vedlejší prohlášení a pak tu věc málokdy dotáhne do konce. Teď ale z jejího hlasu znělo odhodlání, které se mi nelíbilo. „Něco mu řekni a třeba se vymáčkne. Možná jen čeká na správnou chvíli.“

„Když mu teď pohrozím, že se s ním rozejdu, a on se konečně rozhoupe a požádá mě o ruku, budu mít pocit, že to dělá jen z donucení, zahnaný do rohu,“ namítla. „Dala jsem mu šest měsíců, ať se rozhodne, jestli si mě chce vzít, nebo ne. Nemůžu pořád jen čekat, nebo se jednoho dne probudím a uvědomím si, že je mi čtyřicet. Bez urážky, Erin.“

„V pohodě,“ odpověděla. „Jo, jsem čtyřicátnice a nic s tím nenadělám. Možná vypadám skvěle, ale opravdu nejsem nejmladší.“

„Jakou motivační příručku teď čteš?“ Otočila jsem se k Erin zády. Ani trochu mi nepomáhala. „Něco od Oprah? Je tohle jedna z jejích rad?“

„Nečtu žádnou motivační příručku,“ zabručela Jenny do svého pití. Čekala jsem na nevyhnutelný dodatek. „Mám to z podcastu.“

„A podcasty jsou velice moudré, ale nemají ve všem pravdu,“ řekla jsem neústupně. „Opravdu si myslím, že bys to měla znovu zvážit. Dej tomu ještě týden.“

„Angie, je listopad,“ prohlásila důrazně Jenny. „Řekla jsem mu to před půl rokem. Na co mám čekat? Až se moje vaječníky scvrknou a vypadnou mi z vagíny?“

„Tohle se může stát,“ potvrdila Erin přes okraj šálku. „Četla jsem o tom.“

„Ne, nemůže.“ Přitiskla jsem ruku na břicho. Už zase se mi zvedal žaludek. „Obě se chováte směšně. Proto si lidi stěžují na americký systém vzdělávání, víte?“

„Cením si tvého názoru, Ange, ale neptám se, co si o tom myslíš.“ Jenny pohodila hlavou a její bujná hříva pleskla po tváři muže u vedlejšího stolku. „Jen ti to dávám vědět.“

Kurva. Kurva, kurva, doprdele. Bubnovala jsem bříšky prstů o stehno a Jenny mě usilovně ignorovala. Rozhovor oficiálně skončil.

„Takže...“ Zírala jsem přes stůl na svou nejlepší kamarádku a Erin se zhluboka nadechla. „Stihla včera některá z vás zkouknout *Když hvězdy tančí*?“

Po třech dalších koktejlech jsem vběhla domů, hodila tašku na zem, uháněla ke koupelně a cestou svlékala kabát. Na posledních třech zastávkách podzemky se mi chtělo šíleně čurat a taky určitě nepomohlo, že jsem ve stanici na Deváté ulici musela vystoupit z vlaku a čekat čtvrt hodiny, až obsluha vytáhne čísi telefon z kolejiště.

To, že jsem stihla vlétnout do koupelny, aniž bych se přerazila, bylo skoro stejně impozantní jako přežít dnešní den nenarvaná prášky. V prvních dvou týdnech po Alexově odjezdu jsem se o byt starala přímo vzorně. Dávala jsem špinavé oblečení do koše na prádlo a čisté věci vracela do skříně. Použité nádoby jsem šoupla do myčky a po umytí je zase naskládala do skříněk. Jedla jsem v řádnou dobu řádná jídla, spala v posteli a každý večer se spokojila jen se dvěma epizodami seriálu *This Is Us*. Jenže to bylo dávno. Teď to v bytě vypadalo jako v dějišti zločinu. Po obou stranách pohovky se tísnily shluky prázdných hrnků a krabiček od přineseného jídla a na konferenčním stolku hned vedle všech Alexových dopisů a pohlednic ležely hromádky pečlivě uhlazených sáček od brambůrek. A kdybyste se pečlivě dívali, stačilo by jít po stopách ponožek, bot, džínů, několika podprsenek a tu a tam i kalhotek a viděli byste, kudy v bytě chodím. David Attenborough by měl snadnou práci.

Opřela jsem se o záchodovou nádrž a toužebně se zadívala na krásnou

vanu na nožkách, která získala mé srdce, když jsme se do bytu nastěhovali. Kéž by tenhle den spravila koupel.

„Neuškodí zkusit to,“ usoudila jsem, s džínami kolem kotníků se prokolébala místností a roztočila kohoutky. Alex mi chyběl, ale jedné mé části se líbilo bydlet sama, i když se ze mě stávalo nějaké divoké zvíře bez kalhotek.

Hodila jsem zbytek svého oblečení na hromádku vedle vany, popadla z věšáku na dveřích Alexův župan a odbatolila se do kuchyně najít něco k snědku. Jídlo není totéž co láska a nevyřeší moje problémy, ale i tak je super a vlastně jsme si nedaly pořádnou večeři, takže mi přišlo ospravedlnitelné něco si zobnout. Cestou domů jsem poslala e-mail Masonovi a zeptala se, jestli se zítra po práci můžeme sejít a probrat nejnovější situaci, totiž posunout vpřed operaci Žádání o ruku a předejít tomu, že dostane kopačky. Nemělo smysl vykládat mu, co přesně Jenny říkala, musela jsem ho jen popohnat, ať jí na prsteník navlíkne zasnubák dřív, než na něj zvedne prostředník. Přirozeně jsem navrhla, aby se ten rozhovor konal u Tiffanyho.

A pak jsem si vzpomněla.

Když jsem měla narozeniny a přijely mě navštívit Louisa a Grace, přivezly jednu z těch obrovských čokolád Galaxy, co se dají koupit pouze na letišti. Jen co odjely, půlku jsem z ní spořádala, o dvě hodiny později zase vyklopila a požádala Alexe, ať zbytek rozkrájí na kousky, zabalí do igelitových sáčků a schová je přede mnou. Byla jsem si skoro jistá, že ještě v kuchyni nějaký zbyl, zastrčený vzadu na skřínce až pod stropem. Poprvé v celém životě se mi snad vyplatí nemít dostatek zábran.

„Měla bych dělat parkour,“ zabručela jsem, vysoukala se na linku a roztrášeně se zvedla. V Alexově županu, jehož pásek se mi pohupoval u kolen, jsem šmátrala na skřínkách a usilovně doufala, že tam ještě čokoláda je. A jenom čokoláda. Rozhodně jsem nepotřebovala další nepříjemné překvapko, zvlášť ve tvaru švába.

Nebo ve tvaru pračky.

Zrovna když mé prsty narazily na galax-tické bohatství, ozvala se ohlušující rána, něco prolétlo stropem a zvedlo do vzduchu mračno prachu a špíny. Kašlala jsem, mrkala, držela se skřínek – a čokolády – jako o život

a s bušícím srdcem čekala, až se usadí prach, a to doslova. Necelé dva metry ode mě si uprostřed kuchyně hověla pračka. A přestože jsme novou pračku potřebovali, opravdu bych byla raději, kdyby k nám neprolétla z bytu nad námi.

„Angelo?“

Vzhledla jsem k díře ve stropě a uviděla Lorraine a Vi, naše sousedky seshora. Dívaly se na mě dolů a zakrývaly si rukama obličej.

„Stojíš na kuchyňské lince?“ zeptala se Vi a nakoukla přes prsty.

„Co to bylo? Vaše pračka prolétla stropem do mé kuchyně?“ Sevěřela jsem čokoládu ještě pevněji.

„Jejda, promiň.“ Lorraine si při řeči posunula akrylové brýle zpátky ke kořeni nosu. „Jsi v pořádku?“

Otřela jsem si z obličejové vrstvy prachu a špíny a podívala se na ruku držící čokoládu. Třásla jsem se.

„Absolutně v pohodě,“ ujistila jsem je. S ledovým klidem jako správná Angličanka. „Co vy dvě, dobré?“

„To je teda bomba.“ Vi se tiskla k Lorrainině paži. „Šla jsem se podívat, co je to za rámus, vidím, že je pračka uprostřed kuchyně, a říkám si, co dělá pračka uprostřed kuchyně? A pak bác! Kristepane, co kdyby vybuchla? Co kdybych tím stropem proletěla i já?“

„Jo, pro mě to bylo taky překvápko,“ odtušila jsem. „Málem mi spadla na hlavu.“

„Máme někam zavolat? Potřebuješ do špitálu? Nevybuchne?“ Lorraine se podívala na Vi se žádostí o ujištění. Vi se podívala na mě a já na ni. Obě jsou advokátky. S diplomem z Harvardu. A při krizi užitečné asi jako mrtvému zimník.

„Myslím, že mi nic není, a je dost pozdě.“ A mám v sobě čtyři koktejly, dodala jsem v duchu. „Nikdo neumřel. Můžeme to vyřešit ráno?“

„Jo,“ souhlasila a oddechla si. „To zní dobře. Tak promiň, jo?“

Stála jsem tam jako přimražená k lince a ne úplně jistá, jestli dokážu slézt dolů. A tápající ohledně řádné etikety pro případ, že k vám do kuchyně vletí stropem něčí pračka. Ale věděla jsem skoro určitě, že by k tomu měl patřit aspoň jeden šálek čaje.

„Angelo?“ ozvala se Vi.

Á, už je to tady, nabídka čaje. Vlídne jsem se usmála na zrzku nahoře nade mnou.

„No, rozevřel se ti župan.“ Rozpačitě před sebou mávla rukou nahoru a dolů. „Jen abys věděla.“

„Fajn, díky,“ řekla jsem, šklubnutím se zahalila a pevně pásek uvázala pod řadry.

Obě ženy se pomalu vzdálily od díry zející ve stropě a nechaly mě tam stát na zaprášené lince, v jedné ruce čokoládu a ve druhé madlo skříňky. Zírala jsem na pračku zapíchnutou do podlahy a obklopenou rozbitými kachličkami, sutí a úlomky lesklých mokrých podlahových prken. Kolem kupodivu neporušených skleněných dvírek crčela mydlinková voda. Přestože jsem měla zničenou kuchyni a evidentně jsem taky mohla umřít, dokázala jsem myslet jen na to, co v té pračce asi je a jestli to holky nebudou ráno potřebovat.

Pomalou, pomaloučku jsem se seštrachala z linky, dávala pozor, abych nešlápala na nic ostrého, po špičkách se vrátila do koupelny a cestou zkontrolovala srdeční tep na náramku Fitbit.

„No vida, vana je plná,“ hekla jsem a zavřela kohoutky. Místo abych se potýkala s narychlo uvázaným uzlem na pásku, přetáhla jsem Alexův župan šklubnutím přes hlavu, přihodila ho na hromadu odloženého šatstva, vlezla do teplé vody, otevřela igelitový sáček a vytáhla kus mléčné čokolády. Ponořila jsem se do vody, počkala, až se mi vlasy rozprostrou přes ramena, a zakousla se do ní. Žádné odlamování jednotlivých čtverečků, to teď nepřichází v úvahu. Tohle je nouzovka.

„No co,“ řekla jsem jen tak do prostoru. „Zítřek aspoň musí být lepší než dnešek.“

Kapitola třetí

Setkání týmu v úterý ráno obvykle probíhá v příjemném duchu. Po pondělním šílenství, kdy časopis posíláme do tisku, je většina lidí buď vyčerpaná, nebo mají kocovinu a nečeří vlny. A především vždycky přinesu koblihy. Ani jako šéfredaktorka nejsem povznesená nad podplácení.

Megan, hlavní beauty redaktorka, se usadila vedle mě a popadla lahodně vypadající donut s růžovou polevou. Natáhla jsem ruku ke krabici, abych si jeden zabrala, než se po nich zapráší, ale ještě než jsem do ní hrábla, zhoupł se mi žaludek. Zaváhala jsem. Příliš mnoho koktejlů a celá tabulka čokolády Galaxy nejsou moc vyvážená strava, ale měla jsem hrozný hlad. Proč jsem nekoupila bagely? Nebo pizzu? Nebo pizzové bagely?

„Slyšela jsi, co je nového?“ zeptala se Megan.

„To o Britney, tanečníkovi a krabici cupcaků?“ zeptala jsem se. „Odmítám tomu uvěřit. Jestli je to pravda, zírám.“

„Ne, ohledně *The Look*.“ Kradmo se rozhlédla, nenápadně nakrabatila čelo a předklonila se. „Sophie tvrdí, že jedna holka z *Belle* slyšela nového manažera značek říkat šéfredaktorce, že končej.“

Jako by mě od hlavy až po špičky prstů na noze zaplavilo něco studeného a odporného.

„Tam jsem v New Yorku začínala,“ zašeptala jsem naléhavě. „*The Look* nemůžou zavřít, je to něco jako instituce.“

Obočí Megan souhlasně vylétla vzhůru; zakrývala si rukou ústa a žvýkala. „Já vím,“ prohlásila. „Zatím není nic potvrzené, ale i tak je to hrozný. No, je sice strašně tohle říkat, ale radši *The Look* než *Gloss*, ne?“

Nejen říkat. Ještě strašnější bylo, že mi běželo hlavou přesně totéž.

„Spencer z toho rušení časáků vychází dobře,“ řekla a spolkla sousto do nutu. „Condé Nast, Hearst, Bauer – všichni zavírají i velké tituly. Asi jsme to měli čekat.“